

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **O. M.,**
státní příslušnost: Ukrajina,
nar.,
bytem ,

zastoupen **Mgr. et. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem,**
sídlem Ověnecká 33, Praha 7,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2020, č. j. KRPA-302264-16/ČJ-2020-000022-ZZC,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

2. Žalobce v podané žalobě namítá porušení § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), § 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si žalovaná neopatřila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšla tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaná nepřihlédla ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 52 správního řádu, neboť žalovaná neprovedla důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí, § 124, 125, 174a a 179 zákona o pobytu cizinců, čl. II, odst. 1 zákona č. 222/2017 Sb., čl. 15 odst. 4 Návratové směrnice, čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), čl. 8 Úmluvy, Úmluvu proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení.
3. Žalobce namítá nesprávné vyhodnocení jeho právního postavení jako žadatele o mezinárodní ochranu, nebyl dle něj respektován princip důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci. Dále žalobce uvádí, že zde byla objektivní existence překážek vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu, že v době vydání rozhodnutí nebylo ukončeno řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, a tudíž ani nemohlo být postaveno na jisto, že mu v případě realizace vyhoštění resp. vycestování nehrozí skutečné nebezpečí. Účel zajištění tak nemohl být v případě žalobce naplněn. Správní orgán nevzal v potaz administrativní překážky vyhoštění žalobce na Ukrajinu z důvodu protiepidemických opatření na Ukrajině. Dle žalobce žalovaná nepovedla dostatečné zhodnocení možnosti aplikace alternativ k zajištění.
4. Odůvodnění zajištění žalobce jeho kriminální minulostí považuje žalobce za nezákonné, neboť za svou minulou trestní činnost byl již přísně potrestán trestním soudem a jím uložený trest přijal a vykonal, nadto následně podstoupil dlouhodobou protidrogovou léčbu a resocializoval se, závěr správního orgánu tak představuje nepřipustnou kumulaci trestněprávních represí za jeden skutek a představuje zcela nepřiměřený zásah do práv žalobce. Správní orgán se také podle žalobce nedostatečně zaobíral možným zásahem do rodinného a soukromého života. Žalobce byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění, které je podle žalobce nerealizovatelné, neboť je nepřiměřené a minimálně předčasné s ohledem na to, že žalobce v řízení ve věci žaloby proti zastavení řízení o jeho aktuální žádosti o mezinárodní ochranu namítal zejména to, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, byť celkově druhá, není opakovanou žádostí o mezinárodní ochranu, a její vyhodnocení jako nepřipustné je tak zcela nezákonné. Žalobě nebyl přiznán odkladný účinek a žalobce se dostal žalobce do domněle nelegálního pobytového postavení v ČR. Za takové situace se jeví jeho zajištění jako absolutně nepřiměřené. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, znění §174a zákona o pobytu cizinců a § 4 odst. 2 správního řádu, dále je dle jeho názoru relevantní čl. 8 Úmluvy a judikatura ESLP (*Boultif proti Švýcarsku*, č.j. 54273/00, rozsudek ESLP z 2001, odst. 31-56). Není také pravda, že by se svůj pobyt v schengenském prostoru nesnažil žalobce legalizovat. Žalobce na území České republiky pobýval v minulosti legálně.

5. Žalovaná dle žalobce nesprávně vyhodnotila nemožnost uložení mírnějších opatření. Účel správního vyhoštění (vycestování žalobce z území) by tak byl taktéž splněn, přičemž by došlo i k ponechání žalobce na svobodě. Správní orgán staví své rozhodnutí o zajištění žalobce na jeho kriminální minulosti v ČR, avšak dle žalobce měl namísto toho přiměřeně zohlednit skutečnost, že žalobce naopak jemu uložené veřejnoprávní sankce vždy splnil a navíc i dále pokračoval na začlenění do společnosti. Správní orgán skutkový stav věci podle názoru žalobce neposoudil spravedlivě. Zvolené řešení není v souladu se zásadou ultima ratio. Správní orgán musí zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil, a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat, k tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79. Žalobce je zajištěn na 90 dní, z čehož již 29 uplynulo. Žalobce namítá, že žalovaná v rozhodnutí nedostatečně uvedla svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifických úkonů při realizaci vyhoštění, a to zejména s ohledem na platná zásadní omezení tranzitu na Ukrajinu. Žalovaná navíc vůbec nepřihlédla k individuální situaci žalobce, když nezohlednila, že totožnost žalobce je známá, avšak žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem. Není tedy třeba ověřit totožnost žalobce. K zajištění by mělo docházet jen v případě, že požadovaného účelu nelze dosáhnout jiným způsobem, a jen na dobu nezbytně nutnou. V případě nutnosti má správní orgán možnost dobu zajištění prodloužit. Odůvodnění rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné.
6. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že se domnívá, že byly splněny veškeré podmínky pro zajištění žalobce. Naopak uložení zvláštních opatření v tomto případě neshledala dostatečným. Neodchýlila se ze svého diskrečního potenciálu a svůj výrok jasně a konkrétně odůvodnila. Poukázala na skutkové okolnosti případu a definovala jednání žalobce, které nasvědčuje závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení a současně to, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. K námitce žalobce, kde tento poukazuje na porušení nejružnějších ustanovení právních předpisů, žalovaná uvedla, že tento výčet ustanovení nelze považovat za konkrétní žalobní body v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 88/2018-38 ze dne 23. 5. 2018. Žalovaná je přesvědčena, že výstižně shrnula podstatné skutečnosti skutkového stavu. Podrobně popsala průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. Není také pravdou, že by žalovaná nereflektovala nemožnost vykonatelnosti správního vyhoštění žalobce z důvodu protiepidemických opatření. Žalobci bylo umožněno setrvat na území České republiky a vycestovat až po ukončení přijatých opatření a nouzového stavu (tedy do dne 16. 7. 2020). Žalobce však nevycestoval, a do dne 25. 11. 2020, kdy byl kontrolován hlídkou policie, mařil výkon správního rozhodnutí. Trestní minulost žalobce nebyla důvodem k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ale pouhým shrnutím opakovaného porušování právních předpisů žalobcem. Žalovaná dostatečně definovala, proč nepřistoupila k možnosti užití mírnějších opatření. Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění, což v případě žalobce nebylo splněno. V jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyla žalovaná nucena na místo zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Žalobce si sám svým přístupem a opakovaným

nerespektováním právních předpisů zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, a to až do té míry, kdy žalovanému správnímu orgánu nezbylo nic jiného než možnost uložení zvláštního opatření vyloučit a přímo přistoupit k zajištění žalobce. Žalovaný správní orgán jasně a dostatečně definoval na straně 10 napadeného rozhodnutí, proč přistoupil k vydání rozhodnutí o zajištění na dobu 90 dnů. Žalovaná popsala proces, kterým je nutno postupovat, a na základě odhadované doby potřebné pro realizaci vyhoštění žalobce stanovila dobu zajištění na 90 dnů.

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
8. Kontrolou provedenou dne 25. 11. 2020 bylo zjištěno, že žalobce u sebe měl cestovní průkaz totožnosti platný do 31. 3. 2020. Z důvodu, že zde bylo dáno podezření, že se žalobce nachází na území ČR neoprávněně, byl žalobce zajištěn. Správním orgánem bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 12. 12. 2013 uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců na dobu jednoho roku se zákazem vstupu na území členských států EU. Dále mu bylo dne 10. 7. 2014 uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců na dobu 5 let se zákazem vstupu na území členských států EU. Z důvodu, že žalobce nevycestoval, byl zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Následně podal žalobce dne 2. 3. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž toto řízení bylo ukončeno dne 31. 10. 2018 odmítnutím kasační stížnosti pro nepřijatelnost. Následně požádal o mezinárodní ochranu znovu, přičemž proti rozhodnutí podal žalobu, kdy dne 30. 1. 2020, žalobě nebyl přiznán odkladný účinek. Poté byl žalobci vydán cestovní průkaz s platností od 2. 3. 200 do 31. 3. 2020, přičemž současně byl žalobci vylepen výjezdní příkaz se stejnými daty. Na území ČR byl oprávněn setrvat do 16. 7. 2020 z důvodu nouzového stavu.
9. Při podání vysvětlení žalobce sdělil, že uvedená rekapitulace skutkového stavu je plně pravdivá. Nevycestoval z důvodu, že vycestovat nechce, nemá kam vycestovat. Na Ukrajině byl naposledy v roce 2012, měl finanční problémy. Nemá v úmyslu vycestovat. V ČR bydlí na adrese v Praze 4, má označenou schránku i zvonek. Adresu hlásil v azylovém řízení MV ČR. K dotazu, zda si je vědom toho, že zde pobývá neoprávněně, se žalobce nevyjádřil. Jeho cestovní pas pozbyl platnosti před 5 lety. Na zastupitelském úřadě Ukrajiny se s žalobcem nechtěli bavit z důvodu, že zažádal o azyl. Rodinu má na Ukrajině. V ČR pracuje brigádně. Finanční prostředky na složení finanční záruky žalobce nemá. V ČR nemá žádné vazby ani závazky. Když by se vrátil na Ukrajinu, mohl by mít problémy, pokud by jej slyšeli mluvit rusky.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
11. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

13. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevcestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
14. K námitce týkající se obecného výčtu tvrzených porušených ustanovení jednotlivých právních předpisů soud uvádí, že tato porušení neshledal. Žalobce nadto uvedl pouze výčet těchto ustanovení, aniž by dostatečně konkretizoval, v čem jednotlivá pochybení správního orgánu spatřuje.
15. Námitku, že žalovaná se nesprávně vypořádala s vyhodnocením postavení žalobce, se soud neztotožňuje. Žalovaná na stranách 2 a 3 napadeného rozhodnutí podrobně rozepsala pobytovou historii žalobce. Mj. zde v souladu s obsahem správního spisu uvedla, že žalobci bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění (rozhodnutím ze dne 12. 12. 2013, č. j. KRPA-491256-18/ČJ-2013-000022, dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců na dobu jednoho roku se zákazem vstupu na území členských států EU a rozhodnutím ze dne 10. 7. 2014, č. j. KRPS-91868-32/ČJ-2014-010022, dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců na dobu 5 let se zákazem vstupu na území členských států EU, které bylo potvrzeno rozhodnutím ze dne 6. 10. 2014, č. j. CPR-13270-2/ČJ-2014-930310-V243). Z důvodu, že nebyla tato rozhodnutí žalobcem respektována, byl žalobce na základě rozhodnutí ze dne 21. 2. 2015, č. j. KRPA-69749-15/ČJ-2015-000022, zajištěn.
16. Žalovaná srozumitelným způsobem shrnula i proběhlá řízení o žádostech žalobce o udělení mezinárodní ochrany. K tomuto konkrétně konstatovala, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal celkem dvakrát. Poprvé tak učinil dne 2. 3. 2015, přičemž toto řízení bylo skončeno dne 12. 11. 2018 (právní moc rozhodnutí), kdy Nejvyšší správní soud odmítl žalobcovu kasační stížnost pro nepřijatelnost. Proti rozhodnutí o druhé žádosti žalobce podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, kdy rozhodnutím zdejšího soudu č. j. 2 Az 2/2020-18 ze dne 30. 1. 2020, žalobě nebyl přiznán odkladný účinek. Následně byl žalobci vylepen výjezdní průkaz s platností od 2. 3. 2020 do 31. 3. 2020, avšak ke dni provedení kontroly žalobce nevcestoval, a to přesto, že byl oprávněn na území pobývat do 16. 7. 2020. K tomu soud poznamenává, že řízení o prvé žádosti žalobce bylo pravomocně skončeno ke dni 12. 11. 2018, přičemž žalobce požádal podruhé v prosinci 2018, tedy ani ne měsíc po skončení prvního řízení. Žalobce se tímto způsobem pouze účelově bránil vycestování, neboť pokud se jeho azylové důvody nezměnily, musel si být vědom, že bude opět neúspěšný. Pokud měl žalobce v úmyslu řešit legalizaci svého pobytu na území opakovaným podáváním žádostí o mezinárodní ochranu, pak soud rovněž poznamenává, že takový postup možný v žádném případě není.
17. Pokud jde o námitku, že se žalovaná dostatečně nezabývala tím, zda je možné správní vyhoštění žalobce fakticky realizovat, soud uvádí následující. Ve vyjádření k žalobě žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce byl hlídkou kontrolován dne 25. 11. 2020, přičemž mu byl sice původně vystaven výjezdní příkaz s platností do 31. 3. 2020, avšak v důsledku vyhlášených nouzových opatření mohl na území ČR setrvat až do dne 16. 7. 2020. Žalovaná tak zohlednila existující protiepidemická opatření. Žalobce měl dostatečný čas v řádu měsíců, aby vcestoval, což se však nestalo, a nelze ani

pominout, že žalobce nejen, že nevyvinul žádnou aktivní snahu vycestovat, ale při podání vysvětlení několikrát zdůraznil, že toto ani nemá v úmyslu. Soud si je samozřejmě vědom možných komplikací, které v současné době mají vliv na cestování, avšak toto nic nemění na tom, že žalobce měl pro to, aby vycestoval, zcela dostatečný prostor a během něj se o vycestování ani nepokusil. Situace ohledně přeshraničního cestování se neustále mění, avšak soudu není známo, že by pandemie měla vliv na nucené vycestování cizinců na Ukrajinu. Pokud by tomu bylo jinak, jde případně o otázku zákonnosti prodloužení doby zajištění, nikoli zajištění jako takového.

18. Žalobce sice uvádí povinnost žalované zkoumat i v řízení o zajištění existenci překážek, které by mohly bránit realizaci vyhoštění, avšak v průběhu správního řízení žádné konkrétní obavy v souvislosti se svým vycestováním neuvedl, vyjma tvrzení, že má obavu z následků, kdy by jej na Ukrajině slyšeli mluvit rusky. K této obavě však nic dalšího nesdělil a ani žádné jiné obavy v souvislosti s návratem do země původu nezmiňoval, žalovaná se proto jimi ani nemohla zabývat.
19. K námitce ohledně nepřiměřeného postihu žalobce, který měl být způsobem tím, že byl v minulosti odsouzen a zároveň měl být za své dřívější jednání postižen nyní znovu správním orgánem, soud uvádí, že s touto námitkou se rovněž neztotožňuje. Je pravdou, že žalovaná v odůvodnění rozhodnutí shrnula dřívější protiprávní jednání žalobce, přičemž tak učinila na straně 3 a 4 rozhodnutí. Konkrétně bylo zjištěno, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. 9. 2012, č. j. 2 T 247/2012, shledán vinen spácháním trestného činu dle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody na 4 měsíce, zkušební doba byla stanovena do 19. 2. 2014. Následovala amnestie dne 1. 1. 2013. Žalobci byl uložen zákaz činnosti – zákaz řízení motorových vozidel v délce 16 měsíců. Dále byl žalobce trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. 10. 2012, č. j. 2 T 254/2012, odsouzen k souhrnnému trestu - podmíněnému trestu odnětí svobody na 8 měsíců, zkušební doba byla stanovena do 13. 11. 2014, osvědčení se dne 4. 9. 2014. Žalobci byl uložen zákaz činnosti – zákaz řízení motorových vozidel na 20 měsíců. Dále byl žalobce trestním příkazem Okresního soudu Praha-východ ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 T 64/2013, shledán vinen spácháním trestného činu dle § 337 odst. 1a trestního zákoníku, za což mu byly uloženy obecně prospěšné práce v rozsahu 120 hodin, přičemž tato sankce byla přeměněna na odnětí svobody nepodmíněně na 112 dní, zařazení do věznice s dozorem. K výkonu došlo dne 14. 2. 2018. Žalobci byl uložen zákaz činnosti – zákaz řízení motorových vozidel v délce 12 měsíců, kdy od tohoto bylo podmíněně upuštěno a žalobce se osvědčil dne 13. 10. 2015. Dále byl žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12. 12. 2018, č. j. 15 T 67/2018, shledán vinen spácháním trestného činu dle § 206 odst. trestního zákoníku, za což byl podmíněně odsouzen k odnětí svobody na 8 měsíců se zkušební dobou do 4. 8. 2020.
20. Současně žalovaná ve vyjádření k žalobě podotkla, že sice tuto žalobcovu minulost v odůvodnění rozhodnutí uvedla, avšak tato nebyla důvodem k vydání rozhodnutí o zajištění žalobce. Soud nenalezl žádné pochybení žalované v tom, že se v napadeném rozhodnutí zabývala žalobcovou trestní minulostí. Takový postup žalované byl naopak zcela odpovídající a na místě, neboť posouzení celkové důvěryhodnosti žalobce je pro účely rozhodování o zajištění podstatné. Pakliže žalobce byl v minulosti

opakovaně trestně stíhán, odsouzen a trestán, jak plyne právě ze shrnutí jeho trestní minulosti žalovanou, tato skutečnost má vliv na posouzení žalobcovy důvěryhodnosti, pokud jde mj. o možnost uložení zvláštních mírnějších opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a v případě žalobce, jehož trestní minulost je poměrně obsáhlá, je tato naopak dalším argumentem proto, proč je právě rozhodnutí o jeho zajištění zcela přiměřeným a adekvátním opatřením. Soud se naopak neztotožňuje s názorem žalobce, že by skutečnost, že v minulosti prokazatelně páchal na území ČR trestnou činnost a porušoval opakovaně právní předpisy, byla natolik bagatelního charakteru, že by se jí žalovaná zaobírat neměla. Pokud žalobce v minulosti vědomě páchal protiprávní jednání, musel si být vědom možných negativních důsledků takového jednání.

21. K námitce, že žalovaná nedostatečně zkoumala možnosti uložení zvláštních opatření, soud uvádí, že těmito možnostmi se žalovaná zabývala zcela dostačujícím způsobem. Žalobce především svým dřívějším jednáním vytvořil o své osobě negativní obraz, což vzala žalovaná v úvahu, když shledala, že žalobce není dostatečně důvěryhodný a nelze se domnívat, že by realizace jeho správního vyhoštění byla možná za užití zvláštních opatření. Žalobci bylo správní vyhoštění uloženo opakovaně již v minulosti, kdy nevycestoval, a žalovaná tak uvedla, že zde je značná pravděpodobnost, že by žalobce výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mařil. Současně vzala v úvahu skutečnosti svědčící o nedůvěryhodnosti žalobce, mj. jeho trestní minulost.
22. Pokud jde o možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: *„Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinná nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). (...) Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem,*

na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“

23. K možnosti uložit žalobci zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že žalobce sice správnímu orgánu sdělil adresu svého pobytu, která je dle spisového materiálu skutečně adresou, na které pobývá, nicméně tato skutečnost nic nemění na tom, že žalobce nemá na území ČR povolen žádný pobyt a jeho pobyt zde je považován za nežádoucí. Konstatovala, že dřívější protiprávní jednání žalobce vzbudilo důvodnou obavu, že žalobce nebude ani napříště respektovat právní předpisy ČR, o čemž svědčí rovněž vyjádření žalobce, který uvedl, že vycestování z ČR nemá v úmyslu. Navíc žalovaná podotkla, že je též možné, že by se žalobce nadále na dané adrese nezdržoval a nebyl by tak již k zastižení. Nadto existuje také nebezpečí, že by se žalobce opět dopustil dalšího protiprávního jednání.
24. Pokud jde o možnost složení finanční záruky, pak žalovaná vyloučila i tuto možnost s poukazem na to, že žalobce uvedl, že nedisponuje žádnou finanční hotovostí a rovněž mu není ani známa osoba, která by za něj mohla finanční prostředky složit. Žádná částka nebyla správnímu orgánu nabídnuta.
25. K možnosti uložit žalobci zvláštní opatření dle písm. c) uvedeného ustanovení žalovaná uvedla, že žalobce neskýtá dostatečnou záruku, že by dodržoval povinnost se opakovaně pravidelně hlásit na policii ve stanovené době. K tomuto dospěla žalovaná na základě dřívějšího jednání žalobce. Záruka, že bude žalobce dodržovat právní povinnosti, zde není dle žalované též proto, že se žalobce o vycestování v příslušné době ani nepokusil a naopak projevil výslovný úmysl nevycestovat. Z obdobných důvodů žalovaná vyloučila i aplikaci zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
26. Soud sdílí závěr žalované, že s ohledem na uvedené skutečnosti nebyly dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo účelné, naopak existovalo riziko, že by žalobce zvláštní opatření nesplnil. Žalovaná proto přistoupila k zajištění žalobce v souladu se zákonem, neboť pobytová historie žalobce zcela odpovídá jeho tvrzení o tom, že nehodlá vycestovat a učiní tak zjevně jakékoliv kroky, aby vycestování i nadále zabránil. Zajištění žalobce je tak jedinou účinnou cestou, jak naplnit původní rozhodnutí o vyhoštění z roku 2013 a tím zabránit popření samotné podstaty zákonné regulace pobytu cizinců. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje soud za dostatečné a souladné se zákonem o pobytu cizinců.
27. Soud nehledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaná nedostatečně a nepřezkoumatelně uvedla, jaké kroky k zajištění realizace vyhoštění doposud učinila. Žalovaná se na straně 10 rozhodnutí podrobně věnovala tomu, jak bude nadále třeba postupovat. Uvedla, že vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem, bude nezbytné zajistit doklad náhradní. Příslušným orgánem k vyřízení dalších potřebných náležitostí bude Ředitelství služby cizinecké police, které vyhotoví dožádání, které následně zašle zastupitelskému úřadu příslušné země. Poté je zapotřebí vyčkat reakce ze strany dožadovaného státu. Při stanovení doby zajištění žalovaná zohlednila i dobu potřebnou pro zajištění přepravních dokladů. Soud má ve shodě

s žalovanou za to, že při zohlednění uvedených skutečností je doba zajištění v délce 90 dnů přiměřená a přezkoumatelným způsobem zdůvodněna.

28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8. ledna 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.